

SPIRIDUȘII LUI MOȘ CRĂCIUN

Editura SITECH
Craiova, 2019

CUPRINS

Pădurea fermecată	5
Dansul zânelor	13
Stăpânul Lumii Nevăzute	21
Palatul lui Moș Crăciun	26
Judecata cea dreaptă	32

Pădurea fermecată

Toamna desfrunzise aproape toți copacii din Pădurea Fermecată. Doar brazilii se înălțau semeți și verzi privindu-i cu tristețe pe confrății lor, ale căror frunze îngălbenite așternuseră pe pământ un încântător covor galben. Vântul tomnatic alungase norii de pe cer, iar luna se înălța trufașă mângâind cu duioșie vârfurile copacilor. Poienița din mijlocul pădurii se bucura și ea din plin de razele gălbui ale astrului nopții, care pătrundeau și în colibezele spiridușilor, ridicate în apropiere. Căsuța lui Mari Gari, stăpânul spiridușilor se afla chiar la marginea luminișului, străjuită de doi copaci falnici. Demult, tare demult, fostul stăpân al spiridușilor se instalase acolo, în acea pădure minunată, cu întreaga lui ceață de supuși, nevoiți să-și părăsească locul în care trăiseră de mii de ani.

Pe atunci, se numea Pădurea Deasă, pentru că niciunde în lume nu erau atât de mulți copaci înalți și falnici. Deși noul loc ales de ei era departe de orice așezare omenească, pentru ca prezența lor să nu se facă simțită, muritorii au sfârșit prin a bănuși că ceva ciudat se petrecea acolo sus, pe Muntele de Smarald. Deși spiridușii nu puteau fi văzuți, doar dacă ei hotărau să se arate oamenilor, la puțin timp după ce se instalaseră, Stăpânul Lumii Nevăzute rostise o vrajă puternică, pentru ca nimeni să nu se poată apropia de colibezele lor. Picior de pământean nu putea călca dincolo de centura de protecție pe care o ridicase vraja. Puținii oameni care îndrăzneau să calce pe acel versant al Muntelui de Smarald, erau nevoiți să-l părăsească îndată. Fie se împiedicau fără vreun motiv și cădeau cu nasu-n bolovani, fie se simțeau împinși de o forță nevăzută, sfârșeau cu toții prin a o lua la fugă și niciodată nu mai îndrăzneau să revină. Prin sate începuse a circula zvonul că în pădure era îngropată o comoară păzită cu strășnicie de duhuri din altă lume. Mulți flăcăi curajoși se legănaseră în iluzia că vor putea să le păcălească și să pună mâna pe comoara care i-ar fi putut salva de la o viață trăită în trudă și sărăcie, dar după multe încercări soldate cu eșec, își luaseră gândul de la comori și se întorseseră resemnați la munca lor de zi cu zi. Pricepuseră, în sfârșit, că în acea zonă se petrecea ceva ce depășea puterea lor de înțelegere și ocoleau cu grijă locul blestemat. Cu timpul, Pădurea Deasă deveni Pădurea Fermecată, un ținut magic, unde mișunau tot soiul de ființe fantastice, care populau poveștile spuse iarna de săteni, la gura sobei. Când Mari Gari pășise pentru întâia oară în acea pădure, era doar un tinerel care nu împlinise nici măcar o sută de ani. Îi era tare milă că atât de puțini oameni se apropiau de o sută de ani. Cei mai mulți, dacă ajungeau să atingă sau să depășească șaptezeci. Mulți dintre ei mureau de tineri sau chiar la vârste foarte mici și pășeau pe Tărâmul Veșniciei lăsându-și părinții și rudele cu inima zdrobită. Nici ei, spiridușii, nu erau nemuritori, dar ei dăinuiau pe pământ cam o mie de ani. Odată ajunși la vârsta maturității, asta însemna cam 300 de ani, nu mai îmbătrâneau și rămâneau cu același

chip până în momentul în care Stăpânul Lumii Nevăzute le trimitea înștiințarea că trebuie să păsească și ei, la fel ca oamenii, pe Tărâmul Veșniciei. Spiridușul căruia îi venea sorocul se întindea pe pat, înconjurat de toți cei dragi și, încetu cu încetu, trupul său devenea un abur, la început dens, și apoi, din ce în ce mai lipsit de consistență, până ce nu se mai zărea deloc. Spiridușii nu se temeau de moarte, pe care o numeau simplu „trecerea”, deși niciunul dintre ei nu știa cu exactitate ce avea să se întâmple pe Tărâmul Veșniciei. Stăpânul Lumii Nevăzute le spusese doar că, acolo, la fel ca oamenii, vor fi răsplătiți pentru faptele bune și pedepsiți aspru, dacă pe pământ vor fi încălcat cu rea credință legile care guvernau cele două lumi: cea văzută și cea nevăzută. După ce Tatăl Ceresc născuse din haos Cerul și Pământul, dorise cu ardoare să nu fie singur pe lume și modelase din țărână trupuri peste care suflase duh dătător de viață. El s-a gândit apoi să creeze și o lume nevăzută, care să-i ajute, să-i vegheze și să le îndrume pașii oamenilor slabi și neputincioși. Apăruseră astfel spiridușii, elfii, zânele, gnomii, care nu aparțineau în întregime nici cerului, nici pământului. Ei semănau cu oamenii, dar erau dăruți cu puteri pe care muritorii nu le aveau: erau invizibili, cunoșteau puterea vindecătoare a plantelor, limbajul animalelor și se puteau deplasa cu iuțeala gândului. Vegheau asupra a tot ceea ce exista pe pământ, pentru a asigura traiul oamenilor și al tuturor celorlalte vietăți. Cam cu vreo două sute de ani în urmă, după ce Stăpânul lor trecuse pe Tărâmul Veșniciei, căpeteniile spiridușilor fuseseră convocate la Marele Sfat. Mari Gari nu se simțea deloc în largul său, pentru că participa pentru întâia oară la o adunare așa de importantă. Era încă tânăr și fusese numit căpetenie abia cu puțin timp în urmă. Se așezase timid în ultimul rând și asculta în tăcere cum își prezentau calitățile și reușitele toți cei care râvneau să-l înlocuiască pe fostul lor șef. Deodată, însă, Stăpânul Lumii nevăzute se ridicase în picioare și, cu un gest autoritar al mâinii, întrerupsese zelul oratoric al celui mai mândru și mai sigur de el dintre toți spiridușii, căpetenia cu cele mai mari șanse de a le deveni șef.

- Destul, rostise el cu vocea sa tunătoare. M-am săturat de laudele voastre. Ne pierdem timpul de pomană. Am chibzuit și am hotărât să-l numesc în fruntea voastră pe Mari Gari.

La început, se așternuse o tăcere adâncă. Nicio șoaptă, niciun sunet nu se mai auzea. Era convins că nu auzise bine și se uita întrebător în jur așteptând ca ceilalți să-i confirme că era vorba de o neînțelegere, dar nu întâlneau decât priviri la fel de uimite. Brusc, se auzi vocea lui Dari Gori, ultimul dintre vorbitori:

- Nu se poate așa ceva, mărite Stăpâne. Mari Gari este cea mai tânără căpetenie, nu s-a distins cu nimic, nu a dovedit că ar avea vreo calitate deosebită.

- Cum îndrăznești să ridici glasul împotriva mea?

Crezi că eu nu știu că el este cel mai tânăr dintre voi, că nu este, nici pe departe, cel mai priceput și cel mai impunător? Făcu o pauză, apoi izbi cu pumnul brațul jilțului pe care stătea și rosti clar și răspicat: nu încă! În timp, Mari Gari va deveni unul dintre cei mai buni stăpâni ai spiridușilor. El are ceva ceea ce multora dintre voi le lipsește. În sufletul său, sălășluiește o mare dragoste de oameni, de toate ființele lumii nevăzute

și de toate viciile cu care Creatorul Suprem a dăruit pământul. El a fost dintotdeauna călăuzit de iubire și cea mai mare dorință a Tatălui nostru din Ceruri este ca în sufletul oamenilor și al ființelor din lumea nevăzută să domnească pacea și iubirea. Din păcate, nu toți oamenii și nici toate ființele Lumii nevăzute au ajuns să îndeplinească această mare dorință a Tatălui Ceresc, Domnul nostru al tuturor. Se ridicase în picioare cu un gest brusc și-l privise încruntat pe Dari Gori spunându-i, pe un ton hotărât:

- Cât despre tine, care ai îndrăznit să mă înfrunți în fața tuturor căpeteniilor, vei redeveni un simplu spiriduș și nu-ți vei recăpăta rangul decât atunci când voi simți că ai reușit să înveți lecția iubirii.

Toți spiridușii lăsaseră rușinați capul în jos, fără a mai îndrăzni să comenteze ceva. Devenise astfel șeful spiridușilor și, cu timpul, supușii lui au sfârșit prin a-și da seama că Marele Stăpân nu greșise deloc încredințându-i puterea. Ghidat de dragostea sa pentru ei, pentru oameni și pentru tot ceea ce exista pe acest pământ, el reușise să impună pacea și buna înțelegere. În timpul domniei sale, se închease o relație de prietenie cu gnomii, care îngrijeau de măruntaiele pământului. Ei trăiau în adâncul peșterilor, în căsuțe săpate în pământ. Erau micuți, cu pielea negricioasă, purtau hăinuțe urâte și se hrăneau doar cu fierturi de ierburi și rădăcini de copaci. La îndemnul lui Mari Gari, spiridușele le învățaseră pe femeile gnomilor să pregătească legume și fructe, îndulcite cu miere de albine și, mai târziu, pâine. Gnomii nu le rămăseseră datori spiridușilor. Pentru a cimanta această prietenie benefică, ei le dăruiau bucatele de aur și de argint, pe care le vindeau, ca să-și cumpere o mulțime de bunătăți din prăvăliile oamenilor și, uneori, chiar haine frumoase, mai ales pentru copiii și nevestele lor. Mari Gari încurajase legătura cu pământeni, dar impusese anumite condiții. Ajutorul oferit oamenilor necăjiți fusese una dintre cele mai mari dorințe ale sale. I-a învățat pe spiriduși să se strecoare pe nesimțite în casele lor și să le pună câte ceva pe masă, dar numai pentru a-i ajuta să iasă din sărăcie. El știa foarte bine că, dacă li se oferea mai mult, ființele rele din Lumea Nevăzută le-ar fi strecurat în suflet plăcerea de a lenevi și ar fi ajuns din nou să fie copleșiți de nevoi. Când supușii săi au venit la el și l-au rugat să-i lase și pe ei să se distreze alături de pământeni, la început, nici n-a vrut să audă, dar mai apoi s-a lăsat înduioșat și le-a dat voie să coboare în sat cu ocazia sărbătorilor, să se prindă în horă alături de oameni și chiar să petreacă seara în casele lor. Le-a atras însă atenția să nu bea niciodată din băuturile acelea tari, care tulbură mintea și să nu se îmbrace în hăinuțele lor verzi, cusute de spiridușe, ca să nu dea cumva de bănuit c-ar fi locuitori ai Pădurii Fermecate.

În acea noapte fermecătoare, scăldată de razele lunii, Mari Gari era tare agitat. Simțea că supușii săi nu-l mai priveau cu aceeași dragoste și încredere ca altădată și nu reușise încă să afle adevăratul motiv, cu toate că, undeva, în străfundul sufletului său, avea o bănuială. Reușise, într-un târziu, să adoarmă, dar când razele lunii trecură prin fereastra deschisă și luminară încăperea, se trezi din somnul său ușor și privi cu încântare poienița scăldată în lumină.

